

จากยุโรปกลาง
สู่ไอโอเนีย
โรเบิร์ต เทย์เลอร์

หลุยชา ฟริกและอาร์น ชลเดเกลมิลซ์ จากเยอรมันน์ และซูชานา ออราฟโควา จากสโลวาเกีย มาเรียนเกรด 11(ม.5) ที่โรงเรียนรัฐบาลในเมืองแอมเอยร์ส รัฐโอไฮโอ ด้วยความช่วยเหลือขององค์การนักเรียนแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ ทั้งสามมา่งคุยกับนักประพันธ์ชื่อ โรเบิร์ต เทย์เลอร์ เพื่อเล่าเรื่องความประทับใจและประสบการณ์ในการได้รู้จักเพื่อนในประเทศไทย การปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ รวมถึงทางการศึกษาที่ต่างไป และปรับตัวรับวัฒนธรรมอาหารajanค่อนและรถยนต์ของอเมริกา อีกทั้งบอกเล่าแผนในอนาคตของแต่ละคน

เทย์เลอร์เขียนนานนิยามนาเด็วสามเล่ม คือ The Innocent, All We Have Is Now และ Whose Eye Is on Which Sparrow? และเป็นนักวิชาการ ในสังกัดของวิทยาลัยโอบอร์ลิน ในเมืองโอบอร์ลิน รัฐโอไฮโอ

องค์การนักเรียนแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ [www.internationalstudent.com] ช่วยให้นักเรียนทั่วโลกได้ไปเรียนในโรงเรียนของประเทศไทย และในช่วงปีการศึกษาพ.ศ. 2547-2548 นักเรียนแลกเปลี่ยนสามคนมาที่เมืองแอมเอยร์ส รัฐโอไฮโอ (ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองคลิฟแลนด์ไปทางตะวันตกเพียงเล็กน้อย) มาเรียนเกรด 11 ที่แมรีเอน แอล. สตีล ไฮสคูล สองคนคือหลุยชา ฟริกและอาร์น ชลเดเกลมิลซ์ จากเยอรมัน หลุยชามาจากสัมบูร์กและอาร์นมาจากบัดชาโรว์ อยู่ห่างจากเบอร์ลินไปทางตะวันออก 30 ไมล์ ซูชานา ออราฟโควา มาจากอกร์ เปรซอฟ ในสโลวาเกีย

ผู้ประสานงานให้คนทั้งสามได้มารู้ในสหราชอาณาจักร เช่นเดียวกับผู้อาศัยอยู่ที่แอมเอยร์ส และช่วยงานองค์การนักเรียนแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศมาห้าปีแล้ว หลังจากเธอได้รายชื่อนักเรียนของปีนี้ เพตกอฟเชกคือประสานกับทอม เลห์แมน รองอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ลงทะเบียนเรียนในปีนี้ แล้วขอคืนครัวที่เหมาะสมในเขตเมืองแอมเอยร์สให้นักเรียนแต่ละคน เป็นครอบครัวที่รับอาสาให้พักชั่วคราวแก่นักเรียนแลกเปลี่ยน

เมื่อสิ้นสุดปีการศึกษา หลายสัปดาห์ก่อนที่ทั้งสามจะออกเดินทางจากสหราชูปถัมภ์กลับชาติ ฉุชานา และอาร์นได้มารับกันที่ห้องสมุดของโรงเรียน เพื่อคุยกันเรื่องชีวิตและประสบการณ์

เมื่อได้รับคำถามว่าจะไรทำให้เชือยกมาเรียนที่สหราชูปถัมภ์ ฉุชานาตอบว่า “มาตรฐานอื่นเขาอยู่กันอย่างไร และก็เพื่อภาษาอังกฤษ มาเรียนพูดภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น หนูอยากเป็นผู้ควบคุมจราจรทางอากาศ จะทำงานนี้ได้ต้องพูดภาษาอังกฤษได้ดี อีกทั้งพี่สาวหนูและเพื่อนๆ ก็เคยมาอยู่สหราชูปถัมภ์ทุกคนบอกว่าเป็นประสบการณ์ที่ดี”

ฉุชานาตอบว่า “สำหรับหนูก็คิดว่าเหมือนกัน เพราะว่าพี่ชายหนูมาเมื่อห้าปีก่อน เขาเล่าว่า โครงการแลกเปลี่ยนทำอะไรบ้าง ส่วนใหญ่ที่มานี่ก็เพรpareภาษาอังกฤษ มาเรียนพูดให้ดีขึ้น แต่หนูก็อยากรู้จักรูปแบบชีวิต วัฒนธรรม และผู้คนที่แตกต่างไปโดยสิ้นเชิงด้วย”

ส่วนอาร์นตอบว่า “ผมไฟแรงนานนานแล้ว เริ่มคิดๆ ตั้งแต่อุ่นเครื่องหนึ่ง ผมมีเพื่อนคนหนึ่งมาสหราชูปถัมภ์เป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน ผมก็เลยได้รู้เรื่องนี้มาตั้งแต่ยังเด็กมาก แต่ก็คิดว่าที่อยากร้านนี่ก็เพราะอยากรู้สึกตื่นเต้นทำอะไรใหม่ เรารามาที่นี่ไม่รู้จักใครเลย ต้องเริ่มทุกอย่างใหม่หมด เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก”

ชีวิตในสหราชูปถัมภ์

เรื่องที่ว่าชีวิต فهوเป็นอย่างไรในสหราชูปถัมภ์ ฉุชานาบอกว่า “หนูมีอะไรทำตลอดเวลา หนูรู้จักเพื่อนใหม่ได้เร็วมาก อย่างแรกเลยพูดว่าหนูเล่นฟุตบอล แล้วก็ว่ายน้ำ นอกจากร้านนี้แล้วทุกวันก็คล้ายๆ กัน กลับมาบ้าน ทำการบ้าน กิน แล้วก็นอน แล้ววันรุ่งขึ้นก็ทำเหมือนเดิม”

แรกๆ ประสบการณ์ของฉุชานาต่างไป “เมื่อหนูมาถึงใหม่ๆ หนูไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากไปเรียนหนังสือ หนูไม่เล่นกีฬา แต่พอต่อมาหนูไปเข้าชั้นมรรคศิลปะและชั้นมรรคหมากruk ก็เลยไม่ว่างเลย ในฤดูหนาวหนูยังไปเข้าชั้นมรรคศิลปะ ตอนนี้หนูรู้จักคนมากขึ้น หนูชอบไปดูคอนเสิร์ตหรือไปดูหนังกับเพื่อน แต่ที่นี่ทำได้ไม่ง่ายเท่าที่บ้าน ในสโลวาเกีย เราใช้จักรยานหรือขึ้นรถเมล์หรือรถไฟไปไหนต่อไหนก็ได้ แต่ที่นี่ ถ้าจะไปไหนก็ต้องหาคนพาไปหรือมา_ran ออกจะเป็นเรื่องยุ่ง”

อาร์นซึ่งเป็นเด็กหนุ่มที่คุยกัน ชอบสังคม ทำให้ทั้งกลุ่มต้องประหลาดใจเมื่อพูดว่า “ที่จริงแล้วตอนแรกๆ ผมมีปัญหาเรื่องคนเพื่อน จริงๆ แล้วผมเป็นคนร่าเริงเปิดเผย แต่ดูเหมือนว่าคนส่วนมากที่นี่

ไม่ค่อยชอบ ผู้ใดเลียนมีปัญหาหนาเพื่อนไม่ค่อยได้ มีคนจำนวนมากพูดกับผู้ แล้วผู้ใดก็พูดกับเรา แต่ไม่มีใครที่ผิดจะไปไหนต่อไหนด้วยหลังเลิกเรียน ต้องใช้เวลาพักใหญ่ คนที่นี่เขาเปิดเผยแพร่ เข้าพูดกับคุณ แต่เขามิใช่ว่าจะตอบหากับกันในทันที ต้องมาในคุ้นหานาวผู้เดินฟุตบอลในร่ม ตอนนั้นก็เริ่มมีเพื่อน ตอนนี้ผู้เดียวมีเพื่อนเยอะแฉะ เยอะจริงๆ”

สิ่งที่ชอบและไม่ชอบ

เมื่อได้รับคำถามว่าชอบอะไรมากที่สุดที่มารอยู่ในสหรัฐ หลุยซาบบอกว่า “ในฤดูใบไม้ร่วงหนูชอบไปคุยกับเพื่อนเมริกันฟุตบอล เพราะว่าเราไม่มีแบบนี้ที่บ้านเรา เราไม่มี ‘ความรักโรงเรียน’ ให้กล่าวอย่างนี้ หนูชอบมากๆ เลย และหนูก็ชอบวิธีสอนของครูที่นี่ ครูสอนสนุกมากเลย หนูว่าโรงเรียนของเราในเยอร์มันยากกว่า ครูของเราก็เข้มงวดมากกว่า”

ชูซาบบอกว่า “สำหรับหนู ชีวิตที่นี่ดูว่าจ่ายกว่าที่บ้าน ดูเหมือนคนที่นี่ไม่ค่อยมีปัญหา ไม่ค่อยเครียดอะไร ทุกคนมองทุกอย่างเป็นเรื่องง่าย และมองโลกในแง่ดีมาก ครูทำให้การเรียนเป็นเรื่องสนุกมากกว่า ทำให้เราชอบเรียน ครูพยายามทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้นสำหรับเรา บางครั้งอาจจะดีกว่าถ้ามีครูที่เข้มงวดกว่านี้ แต่ถึงอย่างนั้นหนูก็ยังชอบส่วนนี้”

อาร์แนบบอกว่า “ผมว่าผมรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องการเรียนแบบ ‘สนุก’ นี้ต่างจากไป ทุกวิชาที่ผมเรียน หนักมากๆ โรงเรียนที่บ้านผมกำหนดให้ต้องเรียนวิชาในระดับสูง ผู้ใดเลือกอังกฤษขั้นสูงในเทอมแรก ทำให้ผมไม่ว่างเลย ในห้องเรียนผมต้องเรียนหนักตลอดเวลา ที่ผู้สอนมากที่สุดคือสิ่งที่ทำตอนสุดสัปดาห์ ชีวิตชีวิที่นี่คือตอนสุดสัปดาห์ พอดีโรงเรียนเลิกในวันศุกร์ ทุกคนก็เริ่มเป็นตัวของตัวเอง ตอนอยู่นอกโรงเรียนคือตอนที่เราได้รู้จักคน ตอนอยู่โรงเรียนมีแต่สิ่งที่เรา ‘อยากจะเป็น’ เราใส่หน้ากากกันเยอะ”

สิ่งที่หลุยซาบชอบน้อยที่สุดคือ “ความไร้เสรีภาพ” เมื่อออยู่ในเยอร์มันหนูไม่มีเวลาที่ต้องกลับถึงบ้าน ที่นี่ตอนเย็นถ้าทิ้งบ้านตอนเที่ยงคืน แต่ในเยอร์มันบางครั้งหนูกลับบ้านตีสี่ เพราะพ่อแม่ไม่ว่า หนูว่าพ่อแม่เราไว้ใจเรามากกว่า”

อาร์แนบบอกว่า “สิ่งที่ผู้ไม่ค่อยชอบคือว่าบางครั้ง เรายังไงใจคนไม่ได้ ผู้พูดจริงๆ นะ เวลาคนบอกว่า ‘อาจจะมารับ สักห้าโมง ห้าโมงครึ่ง’ และเราโทรไปหาตอนหกโมง เขายังจะพูดว่า ‘เอ้อ เรายังอยู่ที่บ้านอยู่เลย แต่เราจะไปรับนะ’ เขายังมารับนะในที่สุด ผู้ใดเลยคิดว่าที่ชอบน้อยที่สุดคือผู้ที่สุดคือผู้ที่บ้าบรา

เองไม่ได้ นี่เป็นปัญหาจริงๆ ทุกคนที่นี่ขับรถ เขายังเลยไปไหนมาไหนตลอด ไปที่ที่เราไม่ได้ นอกจากรถว่าจะหาคนพาไป”

ชูชนานบอกว่า “ที่หนูไม่ชอบคือวัฒนธรรมอาหารจานด่วน ตอนมาใหม่ๆ กว่าหนูจะคุ้นเคยแทน FFE”

“น้ำหนักผมขึ้นตั้ง 16 กิโลนะ” อาร์นบอก

“หนูก็น้ำหนักขึ้นเหมือนกัน” หลุยชนานบอก “หนูไม่อยากคิดถึงตัวเลข แต่ว่าขึ้นมากแลຍละ”

“แต่โชคดีที่ผมลดไปได้เกือบหมด ในที่สุด” อาร์นบอก

แผนอนาคต

เมื่อถามถึงแผนอนาคต หลุยชนานบอกว่า “เนื่องจากว่าหนูอยากเป็นผู้ควบคุมจราจรทางอากาศ หนูก็คิดว่าอาจจะพยายามเข้าวิทยาลัยที่นี่ในสหราชอาณาจักร แต่ที่ได้ยินจากคนที่เข้าเรียนวิทยาลัยแล้ว เขาบอกว่า ไม่ยากเท่าไหร่”

ชูชนานาเล่าว่า “หนูหวังว่าจะได้เป็นนักหนังสือพิมพ์ หรืออาจจะทำรายการวิทยุ เพราะอย่างนี้ ถึงได้มากที่นี่ มาเรียนพูดภาษาอังกฤษให้เก่ง แต่หนูอาจจะไปเข้าวิทยาลัยในสหราชอาณาจักร หลังจากนั้นก็ อาจจะไปอยู่ที่อื่น แต่ไม่คิดว่าจะมาอยู่ที่สหราชอาณาจักร หนูชอบญี่ปุ่นมาก อย่างหนูอยู่ใกล้ไปแลนด์ เดินทางไป สักสองสามไมล์ก็อยู่ในอีกประเทศหนึ่งแล้ว พูดอีกภาษาหนึ่ง วัฒนธรรมอีกอย่างหนึ่ง เราต้องรู้ภาษาอื่นๆ ด้วยที่โน่น เลยทำให้น่าสนใจมากกว่า”

อาร์นบอกว่า “ตอนที่อยู่ที่นี่ ผมคิดอยู่เรื่อยว่าอยากระทำอะไร ตอนนี้ก็จำกัดลงให้แคบลง ได้มากแล้ว ผมอยากจะเข้าวงการธุรกิจ ไม่ก็ทำธุรกิจระหว่างประเทศอะไรสักอย่าง ผมคิดว่าคงเข้าวิทยาลัยที่นี่ในสหราชอาณาจักร แต่ผมพูดฝรั่งเศสได้ด้วย ก็อาจจะยากไปฝรั่งเศสสักพัก ไปเรียนไปชื่นชมวัฒนธรรมฝรั่งเศส เพราะจะเป็นการเปิดโอกาสได้มากmany เมื่อพูดภาษาอื่นๆ ได้”

เพื่อนๆ ไปเยี่ยม

เมื่อถามว่าเพื่อนๆ ในสหราชอาณาจักรที่เยอร์มันได้ไหม หลุยชนานบอกว่า “หนูรู้ว่าเพื่อนคนหนึ่ง จะต้องไปแน่”

“ใช่” อาร์นบอก “แฟนเธอที่นี่จะบินกลับไปพร้อมเชอ เขาซื้อตั๋วแล้ว เชอแน่ใจ”

ผู้ชานานบอกว่า “หนูรู้แน่ว่าครอบครัวที่หนูอยู่ด้วยจะไปที่ญี่ปุ่น เขาไม่ญาติอยู่ที่มาซิโอดเนีย และกำลังจะไปเยี่ยม เราเก็บเลี้ยงพยาบาลไปเจอกันในญี่ปุ่น เพื่อนคนหนึ่งก็อยากจะไปหาหนู เชอเรียน วิทยาลัยแล้วแต่ได้งานดีๆ ทำ เชอจึงมาพักอยู่กับหนูสักพักได้ สักสองอาทิตย์ ที่ประเทศญี่ปุ่นได้มีเมืองเดียว ยกตัวอย่างถ้าไปเยอรมันยังแพงอยู่มาก แต่มาที่ประเทศญี่ปุ่นก็สามารถสำหรับทุกคน จริงๆ นะ คนที่อยากมามาได้เลยเพราะ ไม่ต้องใช้เงินมาก”

อาจารย์บอกว่า “ผมรู้ว่าพ่อแม่ที่นี่จะต้องไปเยี่ยมผม เขาเคยไปเยอรมันมาก่อน เพื่อนสนิทที่สุดที่นี่ก็มีแผนว่า หลังเรียนจบแล้วจะไปเยอรมัน ผมหวังจริงๆ ว่าจะเป็นไปได้ จะดีมากเลย”

เสียงออดบอกรเวลาเข้าเรียนดังขึ้น ทั้งสามก็ลุกขึ้นเดินจากไป

